

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ชาดบ

พระวัดป่าบ้านตาดเป็นพระประเภทชาดบ เข้าใจไหม คำว่าบหมายถึงเหวอๆ ชาดเหวอ ชาดใช้เป็นคำถาม เหวอๆ เราให้พระเอาไอศกรีมไปให้พระฝรั่งองค์แก่ แล้วพระองค์นั้นก็ถามมาแบบไม่ได้เรื่อง แบบชาดบ เราก็อโมโห เราก็ระลึกถึงตอนเราอยู่ห้วยทราย จำพรรษาห้วยทราย ๔ ปี ท่านอาจารย์กงแก้วท่านอยู่บ้านหนองสูง คำชะอี จากวัดเราไปถึงวัดท่านดูเหมือน ๒ ชั่วโมง ๒๕ นาทีเดิน ไกลอยู่นะ พอเห็นเราไปท่านก็รีบบอกเณร เณรก็มีแต่เณรน่ารักอายุ ๑๑-๑๒ ปีนี้ละ มันน่ารักกว่าน่าโมโห มองดูตาใสแป้ว

พอเห็นเราไปท่านก็รีบบอก ประกตินิสัยท่านอาจารย์กงแก้วเป็นคนใจดี ไม่เคยเห็นท่านดูใครนะ ท่านเรียกเณรมา พอเห็นเราไปท่านก็ว่า ท่านอาจารย์มา ท่านก็บอกเณร เณรก็อยู่นั้นแหละ เรียกเณรมาสองเณร น่ารักด้วยกัน เณรปุ๊บปุ๊บมาก็มานั่งคุกเข่า ฟังตาใสแจ๋ว เราดูจริงๆ นี่นะ นี่นะจะบอกนะ ให้ไปเอาเสื่อกุญี่ แล้วให้ไปเอาหมอนกุญี่มาถวายท่านอาจารย์ แต่ท่านไม่ได้บอกวาก็ผิน ให้ไปเอาเสื่อกุญี่ แล้วให้ไปเอาหมอนกุญี่ เรามองไปเห็นทั้งกุญี่หลังนี้ก็ดี ๆ เพราะเราจะสังเกตนี่นะ

ทางนี้ก็ตาใสแป้วนั่งคุกเข่าจ้อยอยู่ เราก็ดู เราเข้าใจแล้วแหละ พอว่ากุญี่เราก็ดูมองไปกุญี่ก็เห็น แล้วไปเอาหมอนกุญี่ มองไปกุญี่ก็เห็น มันจะเข้าใจไหมเณรคอยดูมัน ที่ท่านสั่งเราเข้าใจหมดแล้ว ท่านพูดซ้ำอีกนะ เข้าใจไหมละ ท่านก็บอกอีก ให้ไปเอาเสื่อหลังนี้ ให้ไปเอาหมอนหลังนี้มาถวายท่านอาจารย์ท่านจะได้พักผ่อน พอเสร็จแล้วท่านย้ำ เข้าใจแล้วนะ ท่านยังบอกอีกย้ำอีก ที่นี้เราก็คอยดูมันจะปฏิบัติยังไง

ศาลาไม่ได้สูงนักละ สูงประมาณสักเมตรหนึ่ง พอลงไปบันไดปั๊บมันก็หันหน้ากลับมา นั่งคุกเข่า ชาดบ คือทางภูไท เขาเรียกชาด หมายถึง เสื่อ สาด สามอย่างนี้ก็อันเดียวกันนั่นแหละ ทางภูไทเขาเรียกชาด พอลงไปปั๊บหันหน้ามาอีกนั่งคุกเข่าด้วยนะ ชาดบ อู๊ย ยังไม่เข้าใจอีกเหวอ ท่านก็บอกอีกถึงไปเอา ไปเอาเราก็อสังเกตเอามาจะถูกต้องไหม ไปกุญี่ตั้งว่าได้เสื่อมา ทางนี้ก็ได้อหมอนมาหาเรา เราได้อเอามาพิจารณา คือท่านก็เป็นอาจารย์สอนคน เราก็สอนคน ผู้ที่เกี่ยวข้องก็คือผู้มาศึกษาอบรมกับเรา เพราะฉะนั้นเวลาท่านสั่งเณร แต่นี้เณรมันก็เรียกว่ามันเล็ดลอดคำสอนไปหน่อย ไม่เหมือนพระเรา แต่พอขบขันดี บอกชัดเจนแล้วลงไปยังหันหน้ากลับมาอีก ชาดบ โห น่าโมโห แต่ตัวมันน่ารัก จึงได้อเอาเสื่อมาให้เรา

ที่นี้เรามาประมวลแล้ว พวกนี้พวกชาดบ่ทั้งนั้นเต็มศาลาเนี่ย พุทธอะไรมันไม่รู้เรื่อง สอนอะไรมันก็ไม่รู้เรื่อง พระของเราก็ดี ประชาชนทั้งหลายก็ดี มีแต่ประเภทชาดบ่ ไม่ได้เรื่องนะประเภทชาดบ่ พวกกันเข้าใจไหมที่พูดอย่างนี้ หรือจะให้บอกกว่าชาดบ่อีก ท่านอาจารย์กงแก้วท่านใจดีไม่ค่อยเห็นท่านดูท่านดำใครแหละ ดูอย่างกับเงรนั่น ขบขัน ลงไปแล้ว เราเข้าใจหมด ลงไปบันไดแล้วหันหน้ากลับมา นั่งคุกเข่าด้วยนะ ชาดบ่ โถ มันขบขันจะตาย ถ้าเป็นผู้ใหญ่ก็ดูแหลกเลย ไอนี้มันตัวเล็ก ๆ ตาใสแป้วน่ารัก ที่ว่าชาดบ่ก็ควรอยู่ ถ้าเป็นผู้ใหญ่กว่านั้นว่าชาดบ่ ตีปากเลย แต่นี่มันเป็นเด็กเลยน่ารัก ไป ชาดบ่ เราเลยไม่ลืม ขบขันดี

พวกลูกศิษย์ของเรามีแต่ประเภทชาดบ่ทั้งนั้น มันเลยจะตายครูบาอาจารย์ที่ สอน แต่เราไม่เหมือนอาจารย์กงแก้วชิ มาชาดบ่ ๆ เดี่ยวตีปากเอาเข้าใจไหม ท่าน อาจารย์กงแก้วท่านดี เราไม่เป็นอย่างนั้นชิ มาชาดบ่ ๆ ยิ่งมาก ๆ เต็มวัดเต็มศาลาแล้ว คนนั้นก็ชาดบ่ คนนี้ก็ชาดบ่ ตายเลยแหละเรา ต้องเอาไม้ช่วยตีไม้จันตาย เพราะลูก ศิษย์มันหลายคนมีแต่ประเภทชาดบ่ทั้งนั้น ข้างหลังก็ชาดบ่ ข้างหน้าก็ชาดบ่ รอบตัวมี แต่ชาดบ่ทั้งนั้น พวกกันเข้าใจหรือเปล่าที่พูดนี้ละ มันเรื่องขบขันก็เอามาพูดบ้างชิ เรามัน มีแต่ลูกศิษย์ประเภทชาดบ่ทั้งนั้นมันเลยจะตาย

เมื่อวานก็ประชุมพระเรื่องสกปรก โอ้ เลอะเทอะนะ ศาสนาเวลานี้จะหาศาสนา ไม่เจอ มีแต่ส้วมแต่ถ่านเคลือบแฝง ๆ หรือว่าคลุมศาสนา ศาสนาเลยมองไม่เห็น เอา คัมภีร์วินัยออกกางชิ คัมภีร์วินัยนั่นแหละคือศาสนา คำสอนอยู่ในนั้นหมด เราดูคำสอน ท่านสอนว่ายังไง ๆ แล้วผู้ปฏิบัติตัวปฏิบัติยังงี้ คือมันเข้ากันไม่ได้เลย อย่างน้อยก็เป็น ประเภทชาดบ่ไปหมด ไม่ได้เป็นไปตามอรรถตามธรรม มันเป็นประเภทชาดบ่ทั้งนั้น ออกจะแตกชิ ชาดบ่ยังไม่เสียหายอะไร อันนั้นเสียหายความประพฤติดอย่างนั้น

แต่ก่อนท่านพูดถึงเรื่องพระสงฆ์แตกกันอยู่ร่วมกันไม่ได้ คือผู้หนึ่งรักษาด้วยความเข้มงวดกวดขัน รักเคารพหลักธรรมหลักวินัยเหมือนองค์ศาสดา เพราะธรรมวินัย เป็นองค์แทนของศาสดา แต่ผู้หนึ่งมาทำลายต่อหน้าต่อตา ทำลายศาสนาต่อหน้าต่อตา มันดูกันไม่ได้มันชิ กระทบกระเทือนกัน สุดท้ายก็แยกกัน นิกายแปลว่าหมู่คณะ คำว่านิกาย ๆ แปลว่าหมู่คณะนั่นเอง เลยแตกไปเป็นนิกายนั้นนิกายนี้ไป ยังจะเป็นนิกาย อีกรนะ คือความประพฤติปฏิบัติไม่ลงรอยกัน โดยเอาหลักธรรมวินัยเป็นกฎเกณฑ์เป็น เครื่องตัดสิน แยกจากนี้แล้วก็ขัดแย้งกัน คือผู้หนึ่งปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย ผู้ หนึ่งมาทำลาย ๆ ให้เห็นต่อหน้าต่อตา อย่างน้อยท่านก็เตือนกัน เมื่อเตือนไม่อยู่แล้วขับ ออก ที่นี้พวกชาดบ่มีจำนวนมาก เลยต้องแยกกันเลย เข้ากันไม่ได้ เป็นอย่างนั้นนะ

เช่นอย่างในวัดนี้ก็เหมือนกัน ในวัดต่างๆ เหมือนกัน ท่านผู้ปฏิบัติเป็นครูเป็นอาจารย์แนะนำสั่งสอนด้วยความเป็นอรรถเป็นธรรมเป็นวินัย แต่มีพระมาศึกษาอบรมกับท่านมาแหวกแนว ประพฤติตัวให้ผิดจากหลักธรรมหลักวินัย อย่างน้อยท่านก็สั่งสอนให้รู้เหตุรู้ผล ถ้ายังฝืนอยู่อย่างนั้นซบ นั่นเห็นไหมละซบ เพราะเป็นส่วนย่อยมาอยู่กับวัด ท่านซบออก อับเปหิ มีหลักธรรมหลักวินัยอย่างนี้ การประชุมอย่างเมื่อวานนี้ นี้เอาหลักเอาเกณฑ์ประชุมกัน กาฝากมหาภัยมันไม่มีหลักเกณฑ์อะไรแต่เป็นภัยได้อย่างชัดเจน แล้วฉิบหายได้จากความเป็นภัยนี้จริง ๆ ต้องมีการพูด การชำระสะสาง ไม่ชำระไม่ได้

หลักเกณฑ์มีอยู่ ของจริงมีอยู่ ของปลอมใครจะยอมรับ เช่นอย่างธนัตถ์ปลอมกับธนัตถ์จริง ธนัตถ์ปลอมมันจะกองเท่าภูเขาที่ไม่มี ความหมาย ธนัตถ์จริงใบละร้อยละพันเท่านั้นมีความหมายเต็มตัว ๆ โลกยอมรับกัน ธนัตถ์ปลอมโลกไม่ยอมรับแล้วจะมีค่าอะไร ธนัตถ์จริงมีเท่าไรมีคุณมีค่า ที่นี้ผู้ปฏิบัติจริง ผู้ปฏิบัติปลอม ผู้ปฏิบัติเป็นกาฝากกัดศาสนา ทำลายศาสนา มีความหมายอะไร

กาฝากเป็นภัยต่อต้นไม้ เคยเห็นไม้ใช้หรือต้นไม้ กาฝากมันมาเกาะอยู่บนต้นไม้ เกาะมากเท่าไรต้นไม้ตายได้ง่ายเลย คือเวลามันเกาะมันเป็นเนื้อเป็นหนังของมัน แต่มันอาศัยต้นไม้เป็นอาหารดูดซึมมาเลี้ยงลำต้น ต้นไม้นั้นก็ตาย อันนี้กาฝากเหมือนกัน มีมากเข้าทำลายหมด ตาย กาฝากปฏิบัติลุ่ม ๆ ดอน ๆ เอาชื่อเอานามมาว่าเฉย ๆ ศีลธรรมและวินัยไม่ดู นั่นละหลักเกณฑ์ของพระของศาสนาแท้ สำหรับผู้ปฏิบัติศาสนาแท้ต้องเอาหลักธรรมหลักวินัย เฉพาะพระเอาวินัยเป็นเกณฑ์

การปฏิบัติธรรมมีความยิ่งหย่อนต่างกัน ธรรมท่านไม่เข้มงวดกวดขัน ให้เป็นไปตามกำลังของผู้ปฏิบัติ แต่เรื่องวินัยนี้ให้ตรงกันเปรี๊ยะเลย ข้ามเกินไม่ได้ระแคะระคายกันทันที รังเกียจกันทันที แม้เป็นรายบุคคลมองเห็นกันก็รังเกียจกัน ถ้ายิ่งมากเข้า ๆ แดก ที่ว่าทำลายพระวินัยก็เท่ากับทำลายองค์ศาสดา เหยียบหัวองค์ศาสดานั้นเอง เพราะธรรมก็ดี วินัยก็ดี นั่นคือองค์ศาสดาท่านประทานไว้แล้วชัดเจน ใครเคารพธรรมวินัยองค์แทนศาสดาแล้ว นั่นเท่ากับเคารพเรา เท่ากับเดินตามเรา ท่านว่าอย่างนั้น

ถ้าปลื้กจากนี้แล้ว ไม่สนใจเฉพาะอย่างยิ่งหลักพระวินัยนี้รุนแรงมากนะ พระอยู่ด้วยกันไม่ได้ก็เพราะพระวินัยปฏิบัติยิ่งหย่อนกว่ากัน ท่านห้ามว่าอย่างนั้นแต่ไปทำลายเสีย ทั้ง ๆ ที่ผู้หนึ่งรักษาอยู่อย่างเข้มงวดกวดขัน ไปทำลายพระวินัยซึ่งเป็นองค์แทนของศาสดาอยู่ต่อหน้าต่อตา มันลงใจได้หรือคนเรา ลงใจไม่ได้ นี่ละที่ปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนวเป็นกาฝาก ๆ จะถือเอาจำนวนมากมาบีบบังคับจำนวนน้อยซึ่งเป็นของจริงจำนวนมากซึ่งเป็นของปลอมเป็นกาฝาก จะมาบีบบังคับจำนวนน้อยอย่างนี้ไม่ได้ ชัดต่อ

หลักความจริง นี่ละศาสนาที่ว่าพระแตกจากกันก็แตกอย่างนี้เอง ศาสนาจะพังก็พังอย่างนี้ละ คือเอาจำนวนมากเข้ามาเป็นอำนาจๆ ผู้มีจำนวนน้อยก็พังไป เพราะอำนาจความชั่วมันเผาหมดๆ

เวลานี้ศาสนาพุทธของเรา อยู่ในท่ามกลางประเทศไทยนี้กำลังรบกัน ระหว่างความดีกับความชั่ว คนดีกับคนชั่ว พระดีกับพระชั่ว กำลังรบกัน อย่างที่ประชุมเมื่อวานนี้เอาความจริงออกมาพูด นั่นละของปลอมที่จะมาทำลายศาสนา ท่านแสดงออกมาแล้วแล้วตั้งแต่ความจริงที่แสดงออกมา ผู้ที่ทำลายมันทำลายอย่างที่เราเห็นนั่นละ ท่านชี้แจงเป็นบทบาทเอาไว้ ท่านประชุมกัน จำนวนพระเมื่อวานนี้ ๘,๘๐๐ แล้วยังเดินเข้ามาอีกเป็นสายเมื่อวาน ก็คงจะถึง ๙,๐๐๐ หรือเลย ๙,๐๐๐ ก็ได้ แต่เราคำนวณเอาไว้ว่า ๙,๐๐๐ เพราะมัน ๘,๘๐๐ เท่าไร แล้วพระกำลังหลังไหลเข้ามา จะเข้า ๙,๐๐๐ แหะเมื่อวานนี้

เหล่านี้เป็นวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่มาก ท่านพร้อมเพรียงกัน เพราะท่านเหล่านี้เป็นผู้มุ่งธรรมมุ่งวินัย เมื่อมุ่งธรรมมุ่งวินัย ครูบาอาจารย์องค์ใดที่เป็นที่เคารพนับถือด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักธรรมหลักวินัยของท่าน ท่านเคารพท่านองค์นั้น ท่านเคารพอย่างนั้น ท่านไม่เคารพอายุพรรษาอะไรนี่ยิ่งกว่าคุณธรรมคุณธรรมเป็นของสำคัญมาก ผู้ก็นำเคารพเสื่อมใส ผู้ใหญ่ก็นำเคารพบูชา เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องหลักธรรมหลักวินัยเป็นเครื่องประกันตัวได้ดีๆ ไปที่ไหนไม่มีความเดือดร้อนผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย

พูดอย่างนี้เราก็คิดถึงเวลาไปอยู่ในป่า ที่อยู่ในท่ามกลางป่าเสือ มันเคยมาพอแล้วนี่ คือเป็นนิสัยอย่างนี้ด้วย แต่ก่อนซี้ลวดไม่มีใครเกินอีตาบัว อยู่ในวงครอบครัวนั้นซี้ลวดคือเราคนเดียวซี้ลวดที่สุด เข้าไปลับใบไม้ใบหนึ่งไม่ได้เหมือนว่ามีเสืออยู่ในนั้น ๕ ตัว คือกลัวเสือมาก เราเป็นคนซี้ลวด ที่นี้เวลาไปบวช นั่นละดัดสันดานความซี้ลวด พลิกใหม่เลยนะ มันกลัวตรงไหนมากเข้าไปตรงนั้นเลยเวลาปฏิบัติตัว นี่ละดัดตัวเอง

มันหากมีอันหนึ่ง สังขารมันวาดภาพออกไปหลอกเจ้าของ ว่าเสืออยู่ตรงนั้น เสืออยู่ตรงนี้ เสืออยู่รอบด้าน มีแต่สังขารความปรุงไปวาดภาพหลอกเจ้าของ ที่นี้เจ้าของก็ไปไม่ได้ ได้แก่สังขารวาดภาพหลอกเจ้าของ เป็นเสือรอบตัวเจ้าของ เจ้าของก็กลัวเสือสังขารเจ้าของมันปรุง ที่นี้มันกลัวตรงไหนมากเข้าเลย เพราะนี่เคยทำมาแล้วไม่ใช่ธรรมดา บุกลงเข้าไปเลยเชียวนะ

เดินจงกรมนี้เหมือนว่าเสืออยู่รอบตัวเลย นี่สังขารมันวาดภาพหลอก มันก็กลัวละซิที่นี้ ที่นี้ก็เอาละนะเวลามันกลัว นั่นเรียกว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว เรามาปฏิบัติธรรมดา

ธรรมก็ต้องต่อสู้กับเหตุการณ์ต่างๆ ให้ได้เหตุได้ผลมา พอมันกลัวมากๆ ก็กำหนด เอา มีตัวไหนบ้างที่มันหมอบอยู่ที่นี่ เราเดินจงกรมอยู่ที่นี่เหมือนว่าเสือหมอบอยู่ข้างทางจงกรม รอบตัว มีแต่เสือทั้งนั้น นี่สังขารไปหลอก ท่านทั้งหลายไม่เคยฟังฟังเสีย สังขารมัน หลอกเรา หลอกกว่างูก็เหมือนว่าเป็นงูจริงๆ เชื้อทันที ถ้าลงสังขารได้ปรุงอะไรแล้วเชื้อ ทันทีๆ จำคำนี้ให้ดี คนเราหลงสังขารนั้นละ สังขารปรุงเรื่องอะไรนี่เชื้อทันทีๆ นี่สังขาร มันปรุงว่าเสือหมอบอยู่ตามทางจงกรมรอบตัวเลย ทางนี้ธรรมะก็ขึ้นรับกัน มันเป็นเสือ จริงๆ เทรอ เอลองดูนะวันนี้

กำหนดว่าเสือมันรอบอยู่ที่นี่ ตัวไหนใหญ่กว่าเพื่อน เอละนะ ตัวไหนที่ใหญ่กว่า เพื่อน สังขารตัวนี้มันจะหลอกอีก มันว่าตัวนี้ใหญ่กว่าเพื่อนอยู่ตรงนั้น บุ๊กเข้าหานั้น เลย บุ๊กเข้าไปไม่มีอะไร หนึ่งแล้วนะ นั่น ตรงไหนอีกตามหา ตามหาที่ไหนมีแต่สังขาร หลอกเรา โห มันหลอกเรา บุ๊กใหญ่เลย เอ้าถ้าหากว่าไม่หายกลัวเมื่อไรเราจะไม่กลับ สถานที่ จะบุ๊กไปที่ไหนเข้าป่าเขารกหรือออกไปบ้านเขา เขาจะว่าบ้าก็ตาม เราพัดกันกับ สังขารตัวหลอกเรา เข้าใจไหม

มันหลอกว่าตรงนั้น หลอกว่าตรงนี้ ไปดูมันไม่มี ตามดูจนหมด สังขารมันหลอก จับมันได้ๆ จากนั้นความอาจหาญชาญชัยเกิดเลยนะ เกิดถึงขนาดที่ว่าสามโลกธาตุเรา นี้ คิดว่ากลัวอะไรไม่มีเลย หมดโดยสิ้นเชิง เหมือนว่าเสือเข้ามานี้จะเดินไปลูบคลำหลังเสือ ได้สบาย ไม่ว่าอะไรก็ตามในเวลามันกล้าหาญเป็นจริงๆ อย่างนั้น เป็นขึ้นจากความซื่อ ซลาดเบื้องต้น ตัวสั้นไปเลย ที่นี้เวลามันกล้าหาญนี้ก็เหมือนกัน ตัวสั้น ไม่มีคำว่ากลัว อะไร ที่นี้เมื่อมันไม่กลัวแล้วไปหาอะไร กลับคืนมาเดินจงกรมสบาย ที่นี้พอว่ามีเสือตัว ใดขึ้นเอาอีกนะ พัดกันอย่างนั้นให้มันเห็นเหตุเห็นผล

เราเคยทำมาแล้ว เดินบุ๊กป่าเหมือนบ้า แก้วตัวนี้ละสังขารตัวมันหลอกเรา ได้เหตุ ได้ผลมาทุกอย่าง มาด้วยความอาจหาญชาญชัย รบกันกับสังขารชนะ เอ้า ขณะนี้มันขึ้น ทางหลังอีกนะ มันขึ้นอีกแบบหนึ่ง แบบไหนก็ซัดกันอยู่จั้น จึงว่ากลัวมากที่ไหนไปอยู่ที่ นั้น สติอยู่กับตัวเลย ความกล้าหาญชาญชัยมันก็เกิดละซี เมื่อสติอยู่กับตัวจิตใจไม่ได้ คิดวอกแวกคลอนแคลน บังคับมันไว้มันก็หายกลัวๆ จากนั้นก็บุ๊กเข้าไปหาเหตุผลของ มัน ก็อย่างว่า ไม่มี

ถึงธรรมชั้นวิปัสสนาแล้วมันแยกธาตุหมด เป็นชั้นๆ นะ เบื้องต้นเอาอย่างนี้ ก่อน สังขารมันหลอกเราว่าเสือ เอ้า ตามหาให้มันเห็น มันมีแต่สังขารหลอกทั้งนั้นๆ นี่ อันหนึ่ง เวลาจิตสงบเป็นสมาธิ ว่าอะไรไปจิตมันสงบแน่วอยู่ที่นี่ มันไม่ออกมันก็ไม่กลัว เวลาจิตยังว่าวุ่นซุ่นมัวต้องอาศัยอันนี้ละ รบกันด้วยแบบที่ว่าเบื้องต้น อันดับที่สอง จิต มีความสงบแล้วอยู่กับความสงบ ก็ไม่กลัว อันดับที่สาม จิตก้าวออกสู่วิปัสสนา

พิจารณาแยกธาตุแยกชั้น กำหนดว่าเสื่อตัวไหน แยกเสื่อมันมีที่ไหน ถามหาเสื่อ ว่า กลัวเสื่อ เอ้า กลัวอะไรมันไล่กันอย่างไรที่เขียนไว้ในปฏิปทา เราผ่านมาแล้วทั้งนั้นมาเขียนองค์ไหนก็ตามไม่ระบุชื่อ แต่เรื่องความจริงเป็นด้วยกัน

พอถึงขั้นวิปัสสนาแล้ว เอ้าที่นี้ว่าเสื่อ อันไหนเป็นเสื่อ ไล่เข้าไป กลัวมันที่ตรงไหน ตาหรือ ตาเราก็มีไม่เห็นกลัว กลัวเขี้ยวมันหรือ เขี้ยวเรามีกี่ไม่เห็นกลัว ไล่ไปหมดทุกแห่งทุกมุม เอาไปจนกระทั่งถึงกลัวหางมันหรือ เราไม่มีหาง ที่ว่าแต่ก่อนกลัวขนมันหรือ ขนเราก็มีไม่เห็นกลัว ไล่ถึงตามัน ตาเราก็มีไม่เห็นกลัว ทุกอย่างไล่ไปของเราเทียบกันๆ ไม่เห็นกลัว แล้วไปกลัวมันทำไม ที่นี้พอไปถึงจุดสุดท้าย กลัวหางมันหรือที่นี้ มันแกกกันคืออยู่น่าฟังอยู่ กลัวหางมันหรือ ที่นี้หางเราจะเอาออกอวดไม่มี กลัวหางมันหรือ ตั้งแต่ตัวมันยังไม่เห็นกลัวหางมัน เราจะไปกลัวมันอะไร พลิกไปนั้นเสีย คือเราไม่มีหางออกสู่ ตั้งแต่หางอยู่กับมันมันไม่เห็นกลัว เราไปกลัวมันอะไรอยู่ไกลกับมัน พลิกไปนั้นเสีย

จากนั้นก็แยกธาตุออก เป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ตัวคำว่าเสื่อที่น่ากลัวไม่เห็นมี นี่ละขั้นวิปัสสนา อะไรๆ มามันจะแยกธาตุของมันเป็นหลักธรรมชาตินะ ขั้นวิปัสสนาแล้วจะแยกธาตุทั้งนั้น แยกธาตุๆ จากนั้นก็ว่างไปหมด พอปรุงเป็นเสื่อพับดับ พุบ แยกธาตุยังไม่ทัน อำนาจของวิปัสสนามันรวดเร็ว พอเป็นภาพเสื่อพับยังไม่ได้แยก ละ ภาพพับดับพับๆ นี่สังขารหลอกเรา ปรุงขึ้นแล้วดับๆ สังขารเท่านั้นหลอกเรา เสื่อไม่มี นั่น มันไล่เข้าไปๆ จนกระทั่งถึงขั้นว่างนั้นแหละที่ว่ามันว่าง ปรุงอะไรไม่มี ว่างไปหมด เหมือนแสงหิ่งห้อย เป็นภาพขึ้นมาพับดับพับๆ เลย

จากนั้นก็ว่างไปหมด จิตเป็นขั้นๆ อย่างนั้นนะ ว่างจนกระทั่ง หมดโลกนี้ว่างไปหมดแต่ยังไม่ว่างในตัวเอง มันก็เพลินในความว่างๆ ไปอัสจรรย์ข้างนอก ตัวเองยังไม่รู้ตัวเอง จึงมีบทธรรมสอนขึ้นว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ คือตัวนี้ละ ตัวที่มีความอัสจรรย์ในตัวเอง อัสจรรย์ในสิ่งทั้งหลาย แต่ในตัวนั้นมันยังไม่รู้ตัวเอง ไม่ละตัวเอง ไม่ปล่อยตัวเอง ยังไม่ว่าง ตัวนั้นยังไม่ว่าง พิจารณามาถึงอันนี้ อันนี้ว่างปุ๊บ ทุกสิ่งทุกอย่างว่างหมดแล้วยังเหลืออันนี้ อันนี้ว่างปุ๊บหมดเลย

เหมือนเราเข้าไปอยู่กลางห้อง อ้าว ห้องนี้ว่างเหลือเกิน ว่างไปหมดๆ แล้วก็ยังมีผู้หนึ่งคือปัญญาชี้เข้ามา ว่าห้องว่างมันว่างอะไร ตัวเธอเองไปยืนจังก้าอยู่กลางห้อง มันจะว่างได้ยังไง ตัวนี้ตัวก็คิดว่าความว่าง ถ้าอยากจะให้มันว่างก็ถอนตัวออกมาซิ พอถอนออกไปมันก็ว่าง อันนี้ไม่ว่างอยู่ที่จิต เข้าใจไหม เหล่านี้ๆ ว่างหมด จิตยังไม่ว่าง อยู่ในท่ามกลางความว่างคือห้องนั่นเอง พอรู้ตัวนี้พับผาง หมด ว่างทั้งภายนอกภายใน หาย

ห้วง นั้น การพิจารณาทางวิปัสสนาเป็นชั้น ๆ เข้าไปอย่างนี้ พอถึงขั้นว่างทั้งภายนอกว่าง ทั้งภายใน ก็เรียกว่าว่างทั้งภายนอกภายในหมดโดยสิ้นเชิง

นี่สอนให้รู้การพิจารณากรรมฐาน เป็นชั้น ๆ ตั้งแต่เริ่มแรกที่กลัวเสีย ไปที่ไหนมี แต่เสื่อหมอบ แก่ตรงนั้นเข้าไป เข้าถึงสมาธิ เอา ไม่กลัว มันจะเสื่ออยู่รอบด้านก็ตามจิต ไม่ออกรับมันก็สว่างาม แน่วอยู่นั้น สว่างใสอยู่ในจิต มันก็ไม่กลัว พอออกวิปัสสนา อะไรดีตะเลยที่นี้ ฟาดแหลกไปเลย ๆ จนกระทั่งสิ่งเหล่านั้นหมด เข้าสู่ความว่าง เอ้า ว่างก็ว่าง อะไรว่าง แต่ใจยังไม่ว่าง แน่ะ ชัดเข้ามาหาใจ ใจว่างหมด หมดเลย นั้น เป็น ชั้น ๆ การพิจารณาวิปัสสนา นี้ละนักปฏิบัติต้องพูดได้อย่างนี้

เราจะไปหาความว่างในคัมภีร์คัมภีร์หรือธรรมทั้งหลายในคัมภีร์ ท่านพูดไว้ กลาง ๆ ท่านไม่ชอบแซกซิกแซกเหมือนภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติที่ชอบแซกซิกแซก ตาม รู้ตามเห็นแล้วปล่อยวางเป็นลำดับลำดับมา จนกระทั่งไม่มีอะไรที่จะปล่อยวาง มันรู้รอบ หมดแล้ว ที่นี้ว่างหมดเลย เป็นอย่างนั้น พวกกันจำเอานะ พวกชาดบ่บ่จำให้ตี เข้าใจไหม พวกชาดบ่ จำให้ตีนะ มันเป็นอย่างนี้ เข้าใจไหมพูดถึงเรื่องอาจารย์ก่งแก้วกับเณรสอง เณรนั้นนะ พวกกันเข้าใจหรือยัง

อาจารย์ก่งแก้วบ้านหนองสูง เรายังไม่ลืม เณรนั้นก็น่ารักด้วย สอนชัดเจนหนหนึ่งแล้วยังไม่แล้ว ท่านสอนอีกบอกอีก กุฎีหลังนั้น ๆ เราก็อึ้ง เพราะเราก็เป็นอาจารย์ สอนคนสอนพระสอนเณร ท่านก็เป็นอาจารย์ ท่านสอนพระเณรของท่านเป็นยังไงคอยดู ผลแห่งการสอนเหล่านั้นเป็นยังไง ผลแห่งการสอนของท่านว่าชาดบ่ มันไม่ได้เรื่อง มี แต่ชาดบ่ ของเราก็คือเป็น โอ๊ย มันก็เป็นอย่างนั้นละ ท่านว่าอู๊ยะเป็นอย่างนี้ละ พระเณรนี้ เป็นยังไงสอนไม่ได้เรื่องได้ราว โอ๊ย มันก็เป็นโรงบ่มบ้ำอยู่ดี ๆ ของผมก็เหมือนกัน ไม่ เป็นโรงอรธโรงธรรม มันเป็นโรงบ่มบ้ำ เอ้อ เข้าทำตีนะท่านว่า โรงบ่มบ้ำ สอนให้คน เป็นบ้ำ ให้พระเณรเป็นบ้ำ ให้ไปเอาเสื่อเอาหมอนอยู่นั้น ๆ ยังว่าชาดบ่ มันขบขันดี เข้าใจไหมละพวกชาดบ่ เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้น พอสมควร วันไหนก็เทศน์ทุกวัน ๆ เทศน์เต็มเหนี่ยว ๆ ผลที่ได้ก็มีแต่ชาดบ่

ผู้กำกับ วัดป่าร้อยไร่ อ.วังน้ำเย็น จ.สระแก้ว ถวายสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อ ประชาชน จ.สระแก้ว ประกอบด้วยเครื่องส่ง ๒๐๐ วัตต์ เสาสูง ๓๐ เมตร พร้อม อุปกรณ์ กำหนดให้เป็นสถานีเครือข่าย โดยรับสัญญาณจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อ ประชาชนบ้านตาดร้อยเปอร์เซ็นต์ ออกอากาศตั้งแต่ ๕.๐๐ น. ถึง ๒๓.๐๐ น. พร้อม รับภาระค่าใช้จ่ายทั้งหมดของสถานีเองครับ

หลวงตา เราพอใจนะให้พวกนี้ตั้งเถิด เป็นความเจริญแก่ผู้บ่าเพ็ญนั้นแหละ ผู้สนใจฟังก็ได้ธรรมได้ธรรมมาเป็นคติเครื่องเตือนใจ นี้ละธรรมกระจายอยู่ทั่วโลก ใคร

นำไปฟังได้ประโยชน์ทั้งนั้น เหมือนกับความชั่วกระจายอยู่ทั่วโลก หัวจิตใจคน ธรรมก็ทั่วโลก หัวจิตใจคน กระจายออกไปธรรมเป็นความสว่างไสว ส่วนโลกเป็นเรื่องความมืดบอด มากแล้วนะสถานีวิทย์ รู้สึกว่ามากขึ้นโดยลำดับ ตั้งทางโน้นตั้งทางนี้ เพราะธรรมนี้เป็นธรรมที่แน่นอน ธรรมที่เราสอนนี้เป็นธรรมที่แน่นอนจากหัวใจเราเอง เราจึงไม่สงสัยในธรรมทุกชั้นที่สอนโลก ไม่ใช่วัตรรอยศาสดานะ ธรรมนี้เป็นธรรมของศาสดา เราปฏิบัติความรู้ก็รู้เหมือนกับเป็นลูกของตถาคตนั่นเอง เราไม่มีสงสัยในธรรม ที่นำออกแสดงแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายทุกชั้นทุกภูมิ ถอดจากหัวใจที่เต็มตัว ๆ แล้วด้วยธรรมจึงไม่มีคำว่าสงสัย ขอให้นำไปปฏิบัติ

บาปมีบุญมีนรกมีสวรรค์มี นี่เป็นของตายตัวมาตั้งเดิม แต่กิเลสตามลบล้าง ๆ ว่าบาปไม่มีบุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี สัตว์โลกผู้ตบอดถ้าไปเชื่อทางนี้แล้วจมไป ๆ ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นความสัตย์ความจริง เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว จะผ่านพ้นได้ ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้ามีทางผ่านพ้นได้ ถ้าเชื่อกิเลสซึ่งลบล้างว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มีนี่จมนะ ให้พากันจดจำให้ดี

วาสนาจะเปิดขึ้นที่ใจเรา จะเจริญที่ใจ กิเลสจะยุบยอบลงไปจากหัวใจ เพราะอำนาจแห่งการบำเพ็ญธรรม ธรรมเหมือนน้ำที่สะอาดชะล้างสิ่งสกปรกเต็มในหัวใจคือกิเลส ให้จางลงไป ๆ เมื่อชะล้างเต็มที่แล้วจ้ำขึ้นมาเลยจากใจดวงนั้นละ นี่ศาสนาเจริญเต็มที่ที่หัวใจของผู้ปฏิบัติ อย่าไปคิดไปหมายว่าอยู่เมื่อนั้นเมื่อนี้ นั้นเป็นสถานที่ท่านบำเพ็ญที่ท่านรู้ ที่ท่านปรินิพพาน อยู่ที่นั่น ๆ แล้วเรื่องเหล่านี้ก็มาอยู่ในตัวของเรา สถานที่อุบัติคือเกิดเราก็กเกิดมาแล้ว ถ้าบำเพ็ญธรรมก็จะรู้ที่ใจของเรา ถึงคราวเป็นคราวตายเราก็จะตายที่ร่างกายของเรา เหมือนกันกับที่พระองค์ปรินิพพานที่เมืองอินเดีย

คำว่าปรินิพพานกับคำว่าตายนี้ต่างกัน ปรินิพพานเรียกว่าดับสนิท บรรดาสมมุติทั้งหลายดับสนิทโดยสิ้นเชิง เรียกว่านิพพาน มีแต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ เรียกว่าวิมุตติหลุดพ้น เรียกว่านิพพาน ดับหมดบรรดาสมมุติทั้งหลายซึ่งเป็นสิ่งรบกวนมาตั้งเดิม พอสมมุติดับลงไปแล้วไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ความบริสุทธิ์ล้วน ๆ เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ท่านจึงไม่มีเรื่องทางใจ เขาจะโจมตีแบบไหนก็ตาม สรรเสริญแบบไหนก็ตาม เป็นส่วนเกินทั้งนั้น สรรเสริญมาก็ตลกป๊ ๆ นินทาก็ตลกป๊ ๆ หลักธรรมชาติพอตัวแล้วด้วยความเลิศจิต ท่านจึงไม่มีเรื่องภายในใจของท่าน พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ไม่มี ตั้งแต่กิเลสตัวก่อเรื่อง ๆ ดับลงไปแล้วเรื่องไม่มี ส่วนกิริยาภายนอกอย่างนั้นเป็นนั่น เป็นเรื่องของภายนอก รับทราบแย็บ ๆ ดับไปพร้อม ๆ มันอยู่ข้างนอกไม่เข้าไปถึงใจท่าน พากันจำ

นี่ละศาสนาจะเปิดเผยขึ้นที่ใจของเราทุกคน อย่าไปคิดว่าเมื่อนั้นเมื่อนี้เมืองอินโดจีนเดีย ศาสนาเจริญที่นั่น เจริญที่นั่นแก่ผู้บำเพ็ญศาสนาให้เจริญในใจของตัวในที่นั้นต่างหาก ไม่ใช่แผ่นดินแผ่นฟ้าอะไรพาเจริญพาเสื่อม มันเจริญมันเสื่อมที่หัวใจของสัตว์ เราอยู่เมืองไทยนี่ก็ศาสนามืดครองหัวใจเราอยู่แล้ว ให้นำไปปฏิบัติ เปิดออก เอาศาสนามันเปิดออก สิ่งใดที่มันปิดบังหุ้มห่อลบล้างความดี ให้เปิดออก ๆ ก็มีแต่กิเลสเท่านั้นที่มันปิดบังเอาไว้ ให้เปิดนี้ออกด้วยการสร้างความคิด ความจำจะไม่ถามใคร พูดแล้วสารุ ไม่ถามพระพุทธรูปเจ้าอยู่ที่ไหน มันกระเทือนถึงกันหมด พอผางขึ้นเท่านั้นเป็นอันเดียวกันหมดเลย

เหมือนกับน้ำมันหยาบจะไหลลงมาจากคลองใด ๆ ก็ตาม เวลายังไม่ถึงก็เรียกว่าคลองนั้นคลองนี้ไหลมา ๆ พอถึงมหาสมุทรแล้วเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมดเลย อันนี้ผู้บำเพ็ญทั้งหลายเป็นราย ๆ มา ผู้ที่บำเพ็ญถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานก็เท่ากับน้ำมันหยาบ เรียกว่ามหาวิมุตติมหานิพพาน ผู้บำเพ็ญไป ๆ พอเข้าถึงนั้นปั๊บ เท่ากับน้ำมันหยาบเหมือนกันหมดเลย ให้พากันจำนะ ไม่อยู่ห่างไกล อยู่ที่หัวใจของเราบำเพ็ญให้ดีอย่าประมาท

เรื่องกิเลสมันคอยก่อแค้นอยู่เสมอนะ ฟังธรรมฟังธรรมไม่ค่อยได้เรื่องได้ราวสอนแทบเป็นแทบตายครูบาอาจารย์สอน อย่างที่ท่านอาจารย์กงแก้วท่านสอนลูกศิษย์ของท่าน เณรสองเณรตาใสแป้นั้น บอกให้ไปเอาเสื้ออยู่กุฏิหลังนั้น ให้ไปเอาหมอนอยู่กุฏิหลังนี้ บอกชัดเจน บอกแล้วยังไม่แล้ว เข้าใจหรือท่านว่า เณรก็นั่งคุกเข่า มองดูตาใสเหมือนตาแมว ตามองดูอาจารย์ เข้าใจแล้วหรือ ท่านบอกซ้ำอีก เณรนี่ฟังจนจะตายมันเบื่อจะฟัง เข้าใจหรือ นิ่ง บอกสองครั้งเณรก็ลงไป พอลงไปบันไดแล้วหันหน้ากลับมา นั่งคุกเข่าแล้วว่า ชาดบ่ อู๊ย มันโมโห อันนี้สอนแทบเป็นแทบตายจนเรากจะแตกแล้ว ผลกลับมามีแต่ชาดบ่เต็มศาลา พวกชาดบ่ทั้งนั้น เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz